

na y les dues armonies confoses y perdudes entre les divagacions de son esperit, era per ella un' penar que li avivava més la seva desgracia, arrancantli del fons de són cor un sospir de anyorament y de són ulls un doll de llágrimes.

El Ter comensava já descapdellar les primeres notes de són cantichs primaverales y quant els ocells comensaren á reflar les més dolces corrandes de són interminable poema, esclataren en són gemades riberes tendres violetes, bressantse en catifes de verdor y aixecant fins als núvols una flayre dolcíssima, el deliciós perfúm d' un esclat de bellesa; y ab aquell esplet de primavera, rebé la pastora anyoradissa l' agradable nova d' una próxima visita de són germá. May l' havia vista hermosa la Plana de Vich, més aquells días que bullia en 'l seu cor l' agredolç de la recança, ¡que hermosa! ¡que esplendent! aquell cel tan seré, aquell sol tan tebi, aquella inmensa colorayna, tot era bonich, tot era deliciós y fins aquelles ombres dels arbres qu' á voltes l' entristian, com sí amaguessin un misteri rublert de pena y altres l' espantavan com si l' amenassessin d' engolirla en són negres entranyes, foren aquells días són repós més buscat y les desitjava, perquè aquell ventijol tan suau que venia de la seva terra, li semblava la veu de són germá que la cridava y frissaves allavors com may per abraçar-lo, per ferlo jugar y riurer. Com l' omplirás de petons, se deya, com correrém per aquí 'ls días que 'ns estigám junts, semblarém en aquells temps de nostre més tendre infancia.

Y per fi arribá el seu germá y quant já 's preparava per obrirli els brassos y estrenyel ab carinyo, 's trová devant d' ell sense pensarsho y no sapi-

gué dir una paraula; vá semblarli que no era ell y que tot lo que havia recordat era mentida y ni un somris aparagué en són llabis, ni una llágrima en són ulls y en un instant quedaren desfetes són il·lusions y s' enderrocaren són castells en l' ayre, com destruhits per una forta rufagada.

Se passejaren per l' ombra dels roures y pollancre y recorregueren els punts més deliciosos de les riberes, més no fou corrent ajogassats, ni rient ab l' encantadora alegria d' altres temps; en lloch de jugar, parlavan tristos y en lloch de riurer, ploravan, y ploravan de anyorament tots dos, d' aquell anyorament que deixan la mort dels pares y la complerta separació de la familia. La visita del germá en lloch de ser pera la pastora desgraciada un paréntesis de felicitat, un esvahiment de sá aclaparadora tristesa, fou no més que la comunicació ab la de un altre cor aclapat com el seu per la desgracia, que la acentuá més y més desesperantla de tot per endevant.

Y quant já despedit y perdut de vista entre camins y corriols á n' el germanet tant somniat, estengué sá mirada per la riallera Plana que 's presentava alegre, verdosa, florida, esplendent y vessant de vida y de bellesa, vá semblarli veure en ella la ironia de les seves penes, la rialla de la vida, contrastant ab l' amargor y tristesa del seu anyorament.

MANEL SERRA Y MORET.

Barcelona Mars de 1901.

